

Sygn. akt: III AUa 937/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

SSO del. Beata Michalska (spr.)

Protokolant: st. sekr. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r. w Łodzi

sprawy **F. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o przeliczenie emerytury,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt: VIII U 80/13;

1. **prostuje oczywistą omyłkę pisarską zawartą w pozycji 2 sentencji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce kwoty „269 400 zł (dwieście sześćdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta)” wpisuje kwotę „29 400 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy czterysta)”;**

2. **oddala apelację.**

Sygn. akt III AUa 937/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca F. Z. w dniu 28 grudnia 2012r. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z 18 grudnia 2012r. odmawiającej mu przeliczenia emerytury na podstawie art. 15 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm), oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412) . Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wpisów w legitymacji Związków Zawodowych (...), gdzie członek był zobowiązany wpłacać składkę w wysokości 1 % miesięcznego zarobku netto. Ubezpieczony podkreślił, że kwota składki jest potwierdzona przez zakład pracy pieczętą, co dało podstawę do wyliczenia wysokości wynagrodzenia. Nadto wysokość zarobków została potwierdzona przez pracodawcę na druku Rp-7.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał , że legitymacja związkowa nie stanowi dowodu na wysokość osiągniętych zarobków. Składka w wysokości 1

% wskazana w legitymacji odprowadzana była od wszystkich zarobków, jednakże brak jest informacji, czy od tych wszystkich zarobków była odprowadzana również składka na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 28 marca 2013r. , w sprawie o sygn. akt VIII U 80/13 zmienił zaskarżoną decyzję i przyjął do wyliczenia emerytury należnej F. Z. następujące wynagrodzenia: w 1962r. - 28.000 zł; w 1963r. - 269.400 zł, w 1964r. - 34.500 zł, w 1965r. - 37.100 zł; w 1966r. - 37.700 zł; w 1967r. - 39.600 zł; w 1968r. - 44.400 zł; w 1969r. - 41.500 zł; w 1970r. - 43.800 zł; w 1971r. - 45.000 zł; w 1972r. - 46.600 zł; w 1973r. - 51.000 zł; w 1974r. - 55.951 zł., w 1977r. - 73.245 zł., w 1978r.- 76.775 zł., w 1980r. - 93.319 zł., w 1981r. - 117.275 zł., w 1991r. - 39.559.693 zł., w 1992r. - 50.286.200 zł. i w 1993r. - 709.111.700 zł. oraz wskaźnik wysokości podstawy jej wymiaru 151,73%.

Powyższe orzeczenie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne:

W okresie od 1 września 1953r. do 3 grudnia 1974r. F. Z. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółce z o.o. w Ł. jako kierownik wydziału rotograwiury .W tym w okresie od 12 lutego 1954r. do 1974r. był członkiem Związku Zawodowego (...), a następnie Związku Zawodowego (...) i opłacał składki członkowskie z tego tytułu. Jak ustalił Sąd Okręgowy, wysokość składki związkowej w latach 1954 - 1974 stanowił jeden procent zarobku netto. Przy czym nie zachowała się dokumentacja płacowa wnioskodawcy z tego okresu zatrudnienia. Jak ustalił Sąd Okręgowy, w (...) Spółce z o.o. w Ł. wnioskodawca otrzymał następujące wynagrodzenia: w 1954 roku - 5.700,00 zł; w 1955 roku - 6.000,00 zł; w 1956 roku - 14.550,00 zł; w 1957 roku - 12.700,00 zł; w 1959 roku - 3.100,00 zł; w 1960 roku - 20.700,00 zł; w 1961 roku - 23.100,00 zł; w 1962 roku - 28.000 zł; w 1963 roku - 269.400 zł, w 1964 roku - 34.500 zł, w 1965 roku - 37.100 zł; w 1966 roku - 37.700 zł; w 1967 roku - 39.600 zł; w 1968 roku - 44.400 zł; w 1969 roku - 41.500 zł; w 1970 roku - 43.800 zł; w 1971 roku - 45.000 zł; w 1972 roku - 46.600 zł; w 1973 roku - 51.000 zł; w 1974 roku - 55.951 zł

W okresie od 2 stycznia 1975 roku do 15 sierpnia 1983 roku ubezpieczony był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Drukarni Wydawnictw (...) S.A w Ł. jako kierownik maszyn offsetowych i przygotowalni, We wskazanym okresie zatrudnienia ubezpieczony uzyskał następujące wynagrodzenia: w 1975 roku - 51.930 zł; w 1976 roku - 60.807 zł; w 1977 roku - 73.245 zł; w 1978 roku - 76.775 zł; w 1979 roku - 80.770 zł; w 1980 roku - 93.319 zł; w 1981 roku - 117.275 zł; w 1982 roku - 161.785 zł; w 1983 roku - 98.793 zł.

Następnie, jak ustalił Sąd Okręgowy, F. Z. w okresach od 21 sierpnia 1987 roku do 17 marca 1989 roku oraz od 31 lipca 1990 roku do 31 października 1990 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) jako maszynista offsetowy. Ubezpieczony z tytułu pracy u wymienionego wyżej pracodawcy otrzymał następujące wynagrodzenia: w 1987 roku - 134.504 zł; w 1988 roku - 547.897 zł; w 1989 roku - 232.239 zł; w 1990 roku - 3958,124 zł.

W okresie od 7 stycznia 1991 roku do 31 maja 1994 roku F. Z. był zatrudniony na umowę o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - Handlowym (...) Spółka z o.o. w Ł. jako maszynista offsetowy i brygadzysta. Z tytułu powyższego zatrudnienia wnioskodawca uzyskał następujące wynagrodzenia: w 1991 roku - 39.559.693 zł; w 1992 roku - 50.286.200 zł; w 1993 roku - 709.111.700 zł.

Decyzją z dnia 18 marca 1997 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał F. Z. prawo do emerytury od dnia 28 marca 1997 roku . Do wyliczenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wcześniejszą podstawę wymiaru renty, to znaczy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 5 lat kalendarzowych, to jest od 01.1989r. do 12.1993r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł wtedy 121,18 %, zaś wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 700,27 złotych brutto.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, kolejną decyzją z 13 grudnia 2004 roku organ rentowy przeliczył świadczenie emerytalne wnioskodawcy od dnia 1 grudnia 2004 roku . Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 121,48 %, zaś wysokość miesięczna świadczenia została ustalona na kwotę 1139,30 złotych brutto. Do ustalenia wskaźnika przyjęto

wynagrodzenie wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej z roku 1974 i w zaświadczeniu o wynagrodzeniu Rp - 7 za lata 1975 - 1983 i 1987 - 1990 .

Kolejną decyzją z dnia 13 września 2011 roku ZUS ponownie przeliczył świadczenie emerytalne wnioskodawcy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 138,96 % . Zarobek za lata 1963 - 1973 ustalono na podstawie wskazanego wynagrodzenia zasadniczego w przedłożonych angażach zaś za rok 1974 wynagrodzenie wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej. W latach 1953 - 1962 przyjęto wynagrodzenie w wysokości wynagrodzenia minimalnego.

Zgodnie z ustaleniami Sądu I instancji, decyzją z dnia 14 lutego 2012 roku organ rentowy po raz kolejny przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 1 stycznia 2012 roku, to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 144,72 %., Zarobek za lata 1963 - 1974 ustalono na podstawie zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia wystawionego przez pracodawcę na podstawie angaży.

W dniu 26 listopada 2012 roku F. Z. złożył w organie rentowym wniosek o ponowne ustalenie podstawy wymiaru emerytury. Do przedmiotowego wniosku załączył zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp. 7 z dnia 19 listopada 2012 roku wystawione przez Zakłady (...) Spółkę z o.o. w Ł. na podstawie legitymacji związkowej ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją ZUS odmówił F. Z. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem wynagrodzeń za lata 1954 - 1974 wystawionych na druku Rp. 7 na podstawie legitymacji członkowskiej związku zawodowego.

W toku postępowania sądowego ZUS dokonał hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy, z uwzględnieniem wynagrodzenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest z lat 1962 - 1974, 1977, 1978, 1980, 1981, 1991 - 1993 przy przyjęciu do ustalenia wysokości emerytury wynagrodzeń uwidocznionych na zaświadczeniu Rp. 7 z dnia 19 listopada 2012 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 151,73 % . Wskaźnik ten został wyliczony przy przyjęciu niżej wskazanych kwot za następujące lata: w 1962 roku - 28.000 zł; w 1963 roku - 29.400 zł, w 1964 roku - 34.500 zł, w 1965 roku - 37.100 zł; w 1966 roku - 37.700 zł; w 1967 roku - 39.600 zł; w 1968 roku - 44.400 zł; w 1969 roku - 41.500 zł; w 1970 roku - 43.800 zł; w 1971 roku - 45.000 zł; w 1972 roku - 46.600 zł; w 1973 roku - 51.000 zł; w 1974 roku - 55.951 zł; w 1977 roku - 73.245 zł; w 1978 roku - 76.775 zł; w 1980 roku - 93.319 zł; w 1981 roku - 117.275 zł; w 1991 roku - 39.559.693 zł; w 1992 roku - 50.286.200 zł; w 1993 roku - 709.111.700 zł.

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodny dowód w postaci zaświadczenia Rp. 7 z uwagi na fakt, że wyliczone w nim wynagrodzenie za rok 1974 na podstawie legitymacji związkowej pozostaje w całkowitej zgodności z wysokością wynagrodzenia udowodnionego na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej. Z powyższego wynika zatem, wbrew wątpliwościom organu rentowego, że od wszystkich składników wynagrodzenia wnioskodawcy, od którego odprowadzano składkę członkowską z tytułu przynależności związkowej odprowadzana była również składka na ubezpieczenia społeczne. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że przyjęte w zaświadczeniu wyliczenia matematyczne nie były przez strony podważane.

W uzasadnieniu stanu prawnego Sąd I instancji powołał art. 111 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm), zgodnie z którym wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Ponadto powołał § 22 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412) , wg którego jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa; legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. Dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 19 listopada 2012 roku, w którym pracodawca ustalił wysokość wynagrodzeń na podstawie legitymacji związkowej w ocenie Sądu Okręgowego zasługuje na wiarę. Przyjęcie za sporne lata zatrudnienia 1954 - 1974 ustalonych w podany wyżej sposób zarobków spowodowało wzrost wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury obliczonego z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, to jest z lat 1962 - 1974, 1977 - 1978, 1980 - 1981, 1991 - 1993, z 144,72 % do 151,73 % . W rezultacie na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu naruszenie

prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W uzasadnieniu swojego stanowiska powołał art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wskazał, iż dla wyliczenia podstawy wymiaru danego świadczenia znaczenie mają wyłącznie takie składniki wynagrodzenia, od których odprowadzona została zgodnie z przepisami składka na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W przedmiotowej sprawie w sporze pozostaje przyjęcie do obliczenia wysokości emerytury pobieranej przez F. Z., podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za lata 1962-1973 (w rozpoznaniu był lata 1954-1974). Organ rentowy ustalił ostatni wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na poziomie 144,72%, uwzględniając przy jego obliczeniu wynagrodzenia z zaświadczenia RP - 7 wystawionego w oparciu o angaże płacowe, a obliczone z lat 1963-1973 - za rok 1974 wynagrodzenie wpisane w legitymacji ubezpieczeniowej. W kolejnym wniosku zgłoszonym w listopadzie 2012 r. wnioskodawca rozszerzył roszczenie o uwzględnienie za lata 1954-1973 wpisów z legitymacji związkowej i złożył na tę okoliczność wspomniany dokument oraz kolejne zaświadczenie RP-7 wystawione po przeliczeniu wartości składek członkowskich na składniki wynagrodzenia. Apelujący zarzucił, że Sąd I instancji błędnie poczynił ustalenia za cały okres zatrudnienia na podstawie porównania wysokości wynagrodzenia z druku Rp-7 i legitymacji ubezpieczeniowej za jeden rok 1974. Podniósł, że wynagrodzenia za rok 1974 nie są tożsame chociaż kwotowo zbliżone, a po wtóre wyciąganie tak daleko idącego wniosku w odniesieniu do kilkunastu lat wstecz , jest wyłącznie uprawdopodobnieniem dowodzonych na tej drodze wynagrodzeń. W tak długim okresie czasu w ramach dokonywanych wypłat, mogły występować wynagrodzenia nieoskładkowane i nie ma całkowitej pewności, że składka członkowska stanowi pochodną płacy, od której odprowadzono składki ubezpieczeniowe. Różnica w wysokości kwot obliczonych w oparciu o angaże i kwot ustalonych w legitymacji związkowej jest zbyt znaczna i istnieje duże ryzyko popełnienia błędów faktycznych. W ocenie apelującego Sąd I instancji dopuścił w sposób nieusprawiedliwiony dowód w postaci zaświadczenia Rp - 7 z 19 listopada 2012 r. za podstawę faktyczną umożliwiającą odtworzenie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ale także w sposób nie budzący wątpliwości nie wyjaśnił, jakie elementy płacowe składały się na wyliczone w przedmiotowy sposób wynagrodzenia, gdyż niewątpliwie podstawy wymiaru składek ustalonych na podstawie angaży, były w istotny sposób niższe niż wynagrodzenia pochodne od składek

członkowskich. W sprawie brak jest także statutu związkowego, z którego treści można byłoby odczytać co stanowiło podstawę składek członkowskich.

Dodatkowo apelujący zwrócił uwagę, iż w wyroku w punkcie dotyczącym roku 1963 przypuszczalnie wskutek omyłki Sąd zawyżył znacznie podstawę wymiaru składek, określając jej wartość wbrew przeprowadzonej symulacji. W konkluzji apelacji organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w części zaskarżonej i oddalenie w tym zakresie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do o ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca F. Z. wniósł o jej oddalenie i o utrzymanie wyroku Sądu I instancji. W uzasadnieniu wskazał, że kwota składki uwzględniona przez Sąd Okręgowy do obliczenia wysokości wynagrodzenia jest potwierdzona przez zakład pracy pieczętą. Na tej podstawie niespornie można wyliczyć wysokość zarobków netto od podanej kwoty składki stanowiącej 1 % wynagrodzenia. Ponadto po sprawdzeniu zostało dodatkowo wystawione zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawione są na druku Rp - 7 tak jak jest to wymagane.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego co do zasady podlegała oddaleniu. Za uzasadniony należy uznać tylko zarzut oczywistej omyłki Sądu Okręgowego w zakresie wskazania wynagrodzenia za 1963r., ponieważ zarówno z druku Rp-7, jak i hipotetycznego wyliczenia ZUS wynika jednoznacznie, że wynagrodzenie winno być ustalone na kwotę 29.400 zł., a nie jak w sentencji wyroku wskazano – 269.400 zł. Z tych względów na podstawie art.350§1 i 3 k.p.c. należało sprostować oczywistą omyłkę pisarską w pozycji 2 sentencji zaskarżonego wyroku (pkt 1 wyroku). Pozostałe zarzuty organu rentowego nie zasługują na uwzględnienie.

Istotą sporu jest prawo wnioskodawcy do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem nowych dowodów płacowych na podstawie art. 111 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm) w celu ustalenia w myśl art.15 wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyższego od poprzednio obliczonego, który wynosił 144,72 %. Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, do którego odsyła art. 111 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę. Dodatkowo na wniosek ubezpieczonego istnieje możliwość ustalenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 15 ust. 6). Organ rentowy odmówił przeliczenia emerytury z uwzględnieniem nowych kwot wynagrodzeń wskazanych w zaświadczeniu Rp-7 wystawionym przez pracodawcę, ponieważ nie zostały ustalone w oparciu o akta osobowe, umowę o pracę czy angaże, tylko na podstawie wpisów w legitymacji członka związku zawodowego.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, jak i wskazaną podstawę prawną rozstrzygnięcia, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. polegającego na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy ustalając sporne kwoty wynagrodzenia na podstawie druku Rp-7 wystawionego przez pracodawcę, orzekł zgodnie nie tylko z regulami procesu cywilnego, ale też niesprzecznie § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku poz. 237, nr 1412). Zgodnie z powołanym § 21 ust. 1 środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. W niniejszej sprawie wnioskodawca przedstawił na potwierdzenie wysokości osiąganych wynagrodzeń w latach 1954-1974 zaświadczenie Rp-7 wystawione przez pracodawcę (...) spółkę z o.o. w Ł. (k.69-70 akt ZUS). Jak wynika z zapisów w tym zaświadczeniu zostało ono

wydane na podstawie legitymacji członkowskiej związków zawodowych i legitymacji ubezpieczeniowej. Pracodawca poświadczył przy tym, że od podanych kwot zostały naliczone składki na ZUS. Niezrozumiałym jest zarzut apelującego, że kwota roczna za 1974r. wskazana w druku Rp-7 nie jest zgodna z zapisem w legitymacji ubezpieczeniowej. Jak wynika z rubryki w zaświadczeniu Rp-7 pracodawca wykazał za 1974r. wynagrodzenie w kwocie 55 951 zł. Przy czym niesporny oryginalny zapis w legitymacji ubezpieczeniowej opiewa na identyczną kwotę – 55 951 zł. Dla porównania kwota wynagrodzenia obliczona na podstawie angaży za ww. rok wyniosła 49 935 zł. Słusznie zatem argumentował Sąd Okręgowy, że ta całkowita zbieżność wynagrodzenia za 1974r. w różnych dokumentach płacowych jest jedną z istotnych okoliczności przemawiających za prawdziwością spornych wynagrodzeń. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy nie oparł swoich ustaleń co do spornych wynagrodzeń tylko na porównaniu jednego 1974r., ale przeprowadził logiczny i prawidłowo uzasadniony wywód, dokonując wszechstronnej oceny całego zgromadzonego materiału dowodowego. Zaakcentować można tylko, że ustalenia Sądu co do wysokości wynagrodzeń za lata 1963-1974 oparte zostały na wpisach w legitymacji związkowej, których prawdziwość nie była kwestionowana przez organ rentowy oraz na oryginalnym zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionym przez pracodawcę. Faktycznie wcześniejszy dokument w postaci druku Rp-7 z 17 stycznia 2012r. zawiera niższe kwoty wynagrodzeń za te same lata 1963-1974, ale – jak wynika z zapisu pracodawcy w pkt 6 dokumentu - został oparty tylko na angażach, a angaże nie zawierają informacji o wysokości wypłaconej premii (k.57-58 akt ZUS).

W rezultacie Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że hipotetyczne wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury wnioskodawcy, z uwzględnieniem wynagrodzenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest z lat 1962 - 1974, 1977, 1978, 1980, 1981, 1991 - 1993 przy przyjęciu do ustalenia wysokości emerytury wynagrodzeń uwidoczonych na zaświadczeniu Rp- 7 z dnia 19 listopada 2012 roku jest prawidłowe. Wyliczony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na 151,73 % jest przy tym wyższy od dotychczas obowiązującego i dlatego zaistniała podstawa do przeliczenia emerytury zgodnie z powołanym art.111 ust.1 ustawy. Mając na uwadze zgłaszane przez apelującego zarzuty dotyczące zapisów w legitymacji Związku Zawodowego (...) trzeba też zauważyć, że w toku postępowania przed Sądem I instancji organ rentowy nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do prawdziwości tego dokumentu, jak też co do poczynionych w nim zapisów.

Mając powyższe na uwadze wyrok Sądu Okręgowego przyznający wnioskodawcy prawo do przeliczenia emerytury z uwzględnieniem wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obliczonego na 151,73% należy uznać za odpowiadający prawu. Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako bezzasadną.